

Advent 1. vasárnapja

Mk 13,33-37

Legyetek éberek!

Az evangéliumi szakasz, formailag, és tartalmilag is az apokaliptikus prófétai műfajban íródott. Ezért int a szerző virrasztásra, éberségre. De honnan származik a történet? Márk forrását Jézus közvetlen környezetében kell keresnünk.

Az eredeti Jézustól származó történet egy tehetős gazdáról szólt, akit a kapusa éberen várt. Ebben a történetben a ragaszkodó várakozáson és a szolga hűségén volt a hangsúly. Az idegenbe készülő urat könnyen azonosították Krisztussal. Fontos motívum volt a történetben, hogy ki kinek, adta a munkát. Ezeket a feladatokat könnyen azonosították az Egyház vezetőinek a megbízásával. A szolga számonkérése az egyházi vezetők életében azt jelentette, hogy munkájukról számot kell adniuk az ítélő Krisztusnak.

Amikor az üldözést szenvedett Egyházban újraolvasták a történetet, az egyszerű példázat apokaliptikus képpé változott. Jó és hatásos elbeszélés volt, mert az ősegyházban a végidő várása Jézus mennybemenetele után áthatotta a hívők gondolkodását. Kezdetben úgy gondolták a keresztények, hogy az ítélő Krisztus nemsokára visszatér, talán már az ő földi életükben megtörténik, mint az kiderül a tesszalónikai levélből (4,13–18). Ahogy később Krisztus visszajövele, egyes hívőkön erőt vett a kiábrándulás, mások számára viszont az éberségről szóló történet új jelentést kapott. Azok, akik lelkiismeretesen gondját viselték az Egyháznak, a felelősség terhét hordozva olvasták újra a számonkérésről szóló figyelmeztetést.

Amikor országok, birodalmak omlottak össze, és mégsem jött el Krisztus, amikor a Josephus Flavius által is leírt zsidó háború borzalmait beteljesedtek, és a választott nép többsége évezredekre elhagyta Palesztinát, ebből a figyelmeztetésből félelmetes prófécia lett. Ekkor érezték csak meg a keresztény hívők, hogy milyen nehéz megőrizni a rájuk bízott hitletéteményt. Akárhányszor később is nemzeti és történelmi katasztrófák idején ezt a figyelmeztetést olvasták félelmetes végidő látomás bontakozott ki belőle, és újra átérték felelőségüket Jézus ügyéért és Egyházáért.

A Jelenések könyvében már megfogalmazódik a kritika is pl. az efezusi egyházzal, bár szenvedett és állhatatos, de akinek tagjai elhagyták „első szerelmüket”, az égő hitet, vagyis a belefáradtak virrasztásba.

A virrasztó imája

Uram! Nekem, szolgálódnak azt parancsoltad, hogy éber legyek, és figyeljek visszajövedre, mert nem tudhatom, mikor térsz vissza. Házadat rám bíztad, és az ajtó elé állítottál: lásd, itt vagyok, hogy a bennem égő gyertyalángra, Szentlelked fényére vigyázzak. Minden örömmel azon vagyok, hogy lessem jövedre, és felkészítsem házad fogadásodra: szeretném, ha szívem kapuit nyitva találnád, lelkemet pedig tisztán, a legkisebb folt nélkül. Ajándékkal is készülök: az irgalmasság testi cselekedeteit szeretném átnyújtani neked, ha megérkezel. Mindehhez azonban a te segítségedre, ébren tartó erődre van szükségem, különösen akkor, amikor úgy érzem: nagyon messze jársz. Kérlek, ne engedd, hogy az éjszaka hívogató csábítása megrendítsen, segíts virrasztani, hogy akár este, akár éjjélkor, kakasszókor vagy reggel jössz el, ébren találj. A távolból is légy mindig Szentlelkeddel velem, hogy egy percre se szunnyadjon lelkiismeretem. Amen.